

на попъ Станча Колевъ, върху което ударили най-много очи и сполучили да се доближатъ до него за да го хванатъ; нъ то като ги съзрѣло, че се мжчатъ да го хванатъ и откаратъ, искубнало се отъ ръцѣтъ имъ и незабавно се отправило къмъ селото, дѣто свещеникътъ, раздихта нъ и растреперенъ, бѣше отърчалъ да го прѣбира, щото като го съзрѣлъ нехванато, сполучилъ да му се качи и да си го докара, та черкезитѣ не можахъ да сполучатъ въ плановетѣ си да откаратъ добитъкъ и се оттеглиха къмъ станцията.

Вечерта людетѣ бѣха всички на страхъ да не би да ги нападнатъ, прѣзъ ноцта и ударятъ на огънь и грабежъ, та Диню Петровъ, нареди стража прѣзъ ноцта да се пазатъ нѣкои крайща на селото. Стражата се състоеше отъ него, св. Лазара, синиътъ му Доия, свещ. Станча, Пенка и Диня П. Стойнови, Диню кехалта, Коля Влаевъ, Боия Велчовъ, Петко Колевъ, Димитръ Желевъ, азъ и други.

Спорѣдъ заповѣдта на Диня Петровъ вечерта слѣдъ яденіе получивамъ извѣстие по неговото момче, малкий Донча, какво че ма викалъ за нѣщо, и азъ отидохъ незабавно при него, дѣто заварихъ горнитѣ лица що съставиха ноцната стража и ги придружихъ. Оттамъ ставаме та отиваме среща источната страна на селото къмъ станцията, отъ гдѣто можахъ да се зададжъ черкезитѣ, да вардимъ. Ноцта бѣше тиха и ясна, мѣсечината близу до пълнината си, красеше синето небо, звѣздитѣ блъщукать, като свѣтли точки по небесний сводъ, голѣмата тишина, която владѣше прѣзъ ноцта, сѣкашъ че напомноваше мѣсець май и докарваше на зрителтъ ненаситно наслаждение, безъ да има нѣщо страшно да го плаши. Бѣше така прѣкрасно небото съ ноштната царица мѣсечината, дѣто да му се ненаситешъ! Нъ едно нѣщо го припуждаваше да се отрече отъ тая толкова прѣлестна ношна хубостъ на природатата, сънътъ, който взе да падива на всичко друго; защото тѣлото уморено прѣзъ деньтъ, искаше почивка въ него; та и нии слѣдъ 4 часа прѣзъ ноцта варденіе, като видѣхме, че не се даде никакъвъ знакъ за нападение, прибрахме се въ